

Izhaja vsako drugo in četrto sredo meseca; velja a poštino vred in v Gorici pošiljanjem na dom za DRUŽTVENIKE „Soča“:

za vse leto	2 gl.
za pol leta	1 „
za četrto leta	— „ 50 kr.

za NEDRUŽTVENIKE:

za vse leto	2 gl. 50 kr.
za pol leta	1 „ 50 „
za četrto leta	— „ 70 „

Posamezni listi se dobivajo po 10 kr. pri kajigarju C. Socharju v Gorici.

Soča

Oznani se prijema in plačuje se za navadno trlistopno vrsto:

8 kr.	če se tiska 1 krat
7 „	„ „ 2 krat
6 „	„ „ 3 krat

za večje pisemke po prostoru in vsakrat za kolek 50 kr.

Rokopisi se ne vračajo, dopisi naj se blagovoljno frankujejo.

Vredništvo in opravištvstvo je v hiši št. 96 „Contra la Macelli.“

Naročnina naj se blagovoljno pošilja pod naslovom: Viktor Dolenc v Gorici.

Organ slovenskega političnega društva goriskega za brambo narodnih pravic.

Št 1

V Gorici 12. aprila 1871.

I. tečaj.

Volitve občinskih zastopov.

Ker je zadnje mesece preteklega in prve tekočega leta v mnogih občinah na Goriskem iztekla 3 letna doba, za katero so bili voljeni občinski zastopi (starešinstva in županstva) in so se v nekaterih županijah že novi volili, v drugih se pa še bodo, namenili smo se, o takih volitvah nekoliko spregovoriti.

Volitve raznovrstnih zastopov so bile vselej jako važne, a v novejši dobi, ki je nastopila leta 1861 s konstitucijo, postale so še mnogo važnejše, ker so tako rekoč temelj javnega življenja in ker je prav od njih odvisno, ali se ima konstitucionalno delovanje občin, dežel in države na korist občanarjev, deželanov in državljanov, ali na njihovo škodo vršiti. Ako so volitve vgodne, to je, ako so izvoljenci značajni, sposobni, pravični in marljivi možje, smemo se zanašati, da bodo oni občni blagor in vsestranski napredek, kolikor mogoče, pospeševali; če pa volimo neznačajne, maloredne ali čisto nesposobne, nepravilne in malomarne zastopnike, — nam postane samouprava ali avtonomija občin in dežel in sploh konstitucija lahko zelo škodljiva: naše pravice in koristi se zanemarijo in na mesto naprej, — pojdemo nazaj rakevo pot.

Preziraje za zdaj volitve deželnih poslancev, bomo govorili o onih občinskih zastopnikih in sicer bomo razpravljali ta-le vprašanja: 1. Kedo ima pravico voliti? — 2. Kedo ima pravico voljen biti in koga naj volimo? — 3. Kako se imajo volitve vršiti? — Nekaterim naših čast. bravcev se bo morda ta razprava presuhoparna zdela, a koristna in celo potrebna je vendar, posebno za priprosto ljudstvo, da se začne svojih državljanjskih pravic in dolžnosti o tej zadevi zavedati in jim tudi dejansko zadostavati.

I.

Kedo ima pravico voliti? — Pravica voliti imajo vsi tisti občanarji, kateri so Avstrijski državljanji in od svojega nepremakljivega posestva, od obrtnije ali dohodkov v občini kak izraven davek plačujejo; — potem tudi izmed občanarjev domačincev, ne gleda na to, ali plačujejo davek, ali ne: duhovniki, viši učenci, uradni-

ki, častniki, doktorji i. t. d., kakor jih navaja §. 1. občinskega volivnika za gorisko-gradišćansko grofijo, in zadnjič imajo to pravico tudi častni občanarji.

Po tem takem smejo voliti veliki in mali posestniki, kmetje in bajtari, lastniki obširnih obrtnijskih naprav in mali rokodelci, zlahtniki in prostaki, učenjaki in taki, ki niso bili nikdar v nobeni šoli, in sicer imajo vsi enako volivno pravico, ker volijo vsi enako število občinskih zastopnikov. Tu ni tedaj nobenega razločka; vsak, kedor ni kaj takega zakrivil, kar bi mu naklonilo zgubo volivne pravice, sme v volitveni zbornici z enakim ponosom stopati in glasovati.

A to še ni zadosti, da imamo pravice; mi se jih moramo tudi zavedati, jih moramo rabiti. Kakor so postave dane za to, da se izpolnujejo, tako so nam tudi pravice za to podeljene, da jih rabimo. Pravica, ako se ne rabi, je mrtva in tako so narodi in posamni državljani politično mrtvi, ako se svojih pravic ne zavedajo in poslužujejo. S tem pokažejo narodi svojo vzbujenost in politično zrelost, da rabijo podeljene jim pravice. Posebno očitno se pa kaže ta vzbujenost pri raznovrstnih volitvah. Pri Severo-Amerikancih in Angležih hiti vse, kar more in sme, k volitvam in te so tako živahne, da se med strankami posameznih kandidatov prav pogostoma hudi tepeži vnamajo. Taka je tudi na Francozskem in v Švajci. V Avstriji pa je naj večja živahnost pri volitvah na Češkem; tam ne ostane nikdo doma, celo oslabei starci in bolniki se dajajo k volitvam voditi in tudi nesti. A pri nas, žalibog, ni tako! Posebno pri občinskih volitvah razodeva naše ljudstvo veliko nemarnost, ki se potem navadno nad njim mašuje.

Občanar! ti zagotavljaš pri vsaki priliki, da si Slovenec, ponašaš se s svojim rodoljubjem, tožiš, da se ti krivica godi, kedar dobivaš iz uradov — tudi iz občinskega — nemške ali italijanske dopise, na taborih povzdiguješ navdušeno, ne ene, ampak dve roki, kedar se tirjajo narodne pravice in vpiješ na vse grlo: „hočemo! hočemo!“; — a kedar je čas volitve novega občinskega zastopa, kateri potem v svoji občini národno reč lahko pospešuje, ali zavira, na katerem je tudi ležeče, ali se ti bo slovensko

ali drugače dopisavalo, takrat ni ne duha ne sluha o tebi. —

Dalje se prav pogostoma pritožuješ, da se z občinskim premoženjem slabo gospodari, da se ti pretežka bremena nakladajo, da se tu in tam krivice delajo, in vse to po občinskih zastopnikih; — a kedar lahko pripomoreš, da se tevi odstranijo in novi poštene in pravični možje na njih mesto volijo, takrat si na vse to pozabil ter lepo v svetem miru svoje polje obdeluješ, ali pa opekaš na domačem ognjišču krompir in oblice.

Kaj tebi mar, kedo bo v prihodnje županil ali starešnil? davki bodo pri vsem tem rasli, robote se ti bodo vse eno nakladale, se izgovarjaš, naj gospodari v občini, kedor hoče. In kakor misliš in govoriš ti, tako misli in govori tvoj sosed in enako še več drugih *nemarnišev* v soseski; in potem se zgodi, da pride k volitvi izmed 400 do 500 volivcev morda samih 50 ali 40, ali pa še manj, kateri volijo potem starešine, kakor se jim poljubi in navadno prav na tvojo in občinsko škodo.

Pomisli, kedar te vabijo k volitvi, da vtegne prav od enega volivea, morda prav od tebe, odviseti, ali se izvoli vgodno, ali nevgodno, narodno ali protinardno starešinstvo; ta misel in ponos na svoje pravice naj te žene k volitvi; — sicer ti svetujemo: ne bahaj se več s svojim narodnjaštvom, ne vpij na taborih in v društvih po pravicih — *saj najvažnejšo (volivno pravico) sam zanemarijaš* —, ne zametaj denarja za národne časopise, po katerih svarilih in podukih se nečeš ravnati, ne nadleguj oblastnij s pritožbami vsake vrste, ampak ostani lepo doma, obdeluj pridno svoja polja, plačuj in opravljaj molče in potpežljivo vse, kar in kolikor se ti naklada, spolnuj brez ugovora vse, kar ti oblastnije vsake vrste zaukazujejo, tudi če ne veš, zakaj in peci doma v božjem strahu krompir in oblice. —

Nemško-francozka vojska.

Preden podamo v kratkih obrisih čast. bravcem našega lista razvitek tega v svojih nasledkih strašnega boja, hočemo tu naj prvo omeniti varok razpora med Prusijo in Francozko.

Listek.

Iz Gorice na Trnovo.

Fotopisna črtica.

(dalje)

Solkani je jako čedna vas; poleg ceste se vzdigujejo lepe hiše in poslopja, ki bi dejala vsacemu mestu čast. Za telesno hrano je dobro prikrbljeno.

Glej, skoro na vsacih vratih visi lovorova veja, ki te priljudno noter vabi. Preveč zapeljivo je, ne moreva se jim ogniti. Gostivne so različne, nektore bolj gosposke, nektore bolj kmečke. Jaz in ti, ki imava dolge blače in črn frak, ki vedno govoriva nobel „solang es geht“, obrniva se v solkanski „grand hôtel.“ Ljndje pravijo „pri Droči.“ Pri Droči tedaj mudiva se male, če tudi nesva trudna; masle dobrega cividna kronberškega ne bo nam škodoval. Vaediva se k oknu, gledajva ponosne Solkance, ki mimo hodijo, in brbke Solkanke, ki pri studenci vodo zajemajo. Pasi si oči

in arce, kakor drago. Pač prijetni ljudje so to; ne čudim se zdaj več, zakaj jih je moj sedaj jako oddaljeni prijatelj „sladkorjance“ imenoval. Saj se ti znajo tako lepo prilizovati, smehljati, sladkati, posebno dekleta. O Solkanci, sladkorjanci! —

Solkanci so tudi za dušo dobro preskrbljeni.

Dvoje cerkev imajo v vasi, da ne štejem drazih podružnic. Ah jaz te ne paljem vanje, prvič, ker si videl že mnogo še lepših cerkva, drugič si pa že preveč spačen, si premalo moliteven. In ko bi tudi bil moliteven, kdo bo hodil cerkovnika klicat, da ti bo odperal? in povrh tega je še cerkovnik čmeren mož, ako ne vidi plenka. Tega midva pa nemava. Rajje pojva v čitavnico, ki je vedno odprta in poleg tega še na cesti. Ne zamudiva veliko. Dve majhni sobici sti; v prvi majhna mizica, na mizi vsi slovenski časniki. Še celo prvi list „Soča.“ Nenemških nesem mogel nobenega zagledati; pravijo, da so solkanski čitalničarji tako fanatični, da nočejo nič slišati in videti, kar je laškega in nemškega. Le iz radovednosti so se bili nekda naročili na nemški list, ne vem, ali je

bila „gemeinde“ ali „gemeine“ zeitung. In menda srebaajo še zdaj naši čitalničarji nemško politiko edino iz tega lista, a vse na skrivnem, ker, kakor sem že rekel, nesem videl nobenega nemškega lista, tudi tega ne.

V drugej sobi je čitalniška knjižnica. Lehko vgameš, koliko zvezkov šteje. Če šteje vse dozaj izdane slovenske knjige, preveč ne bo, vseh pa ne šteje. Ali tam v oglu je nekaj skrivnega. Narodna tribojica je iz leta 1848. Solkanci so že res stari narodnjaci; in če se dandanes najbolj zavedajo, nij čuda, a čast jim vendar gre. Na, spraviva se iz Solkana, preveč sva se mudila! Imejva potrpljenje, vendar še nekaj.

Si li poslušal, kako Solkanci govorè? Čudno je to, da nesi ti tega hitro zapazil, ki vedno v žepu nosiš Miklošičevo slovnico in pa staroslovenske evangelije sv. Matevža. Aline slišiš, kako skoz nos govorè. Zčaj pa naj pride še kdo in naj trdi, da v staroslovenskem nij bilo nosnikov in polglasnikov, ko se še v solkanskem narečji nabajajo. Ti, ko boš enkrat Miklošiča poslušal, povej mu, da naj k svojim drugim dokazom o nosnikih in pol-

4. julija 1870. leta se je v prvo raznesla novica, da je od strani začasne španske vlade odmenjen za španski kraljevski prestol pruski princ Leopold. Novica postane resnica; 7. julija naznani voditelj španske vlade, vojvoda Prim, vsem državam, da je ponudil krono hohencolernskemu princu. Zoper to se vzdigne vse francosko časopisje, ker se francozi bojé, da bi jim bil novi kralj v Španiji nevaren sosed. Pogumni vojni hrup nastane na Francozkem; 10. julija veličastno protestuje francoska država proti kandidaturi pruskega princa. Homatija postaja vedno bolj zamotana. Začnó se diplomatični pogovori med pruskim kraljem in francoskim poslancem Benedettijem; princ Leopold se odpove prestolni kandidaturi, med tem vre po tisoče ljudi po ulicah Pariza klicaje: „Živela vojska, pojmo v Berlin!“ ker se je ravno sedaj, (15. julija) v francoskem postavodajnem zboru blizu 70 milijonov dovolilo za vojni oddelek in ob enem poterdila postava za mobilizacije in osnivanje prostovoljnih polkov.

Drugi dan se odpošlje, ko ne morejo diplomati stvari pomiriti in se posamezni poslanci odpotijo, od strani Francije poziv na boj. Povsod se delajo vojne priprave, v obojih taborih je veliko navdušenje. Druge vlade se trudijo, vojsko, če ne odstraniti, pa le vendar omejiti na boj med Francozi in Prusi, ali vse je bilo zastoj! Od strani angleške države nasvetovana konferencija se v Parizu zaverže. Vojska je bila toraj pred durmi.

Vidi se iz vsega, da ni šlo tu za nobene koristi človečanstva, temuč samo za dinastične interese in strogo hišne namene. Napoleon, kateremu se je prestol nekoliko majal, je hotel boj; pruski kralj tudi. Hitro se najdejo izgovori ali vzroki in začeljeni morivec je bil tu, ter v kratkem začel, krepke ude dveh narodov kervavo mesariti. Nekaj dni preteče, brez da bi se bila stvar začela razvijati; temu je bilo v prvi versti krivo sodelovanje južno-nemških držav s Prusko. Spremenil se je prusko-francoski boj v nemško-francoski, kar ni bilo popolnoma po godu holnemu Napoleonu, ker je računil na južno-nemško nevtralnost.

Nemčija se je zedinila, ter napela vse moči za narodni boj proti Franciji; južne države so svoje vojake hitro postavile na noge. Cela Nemčija je oborožila 936.700 mož, Francija 658.000.

Pervi kraj strašne vojske je bila francosko-nemška meja in njena najbližnja okolica, ki je v teku stoletij že mnogo kervavih bitek vidila. 22. julija so Prusi most čez reko Reno pri Kehl razrušili. Na eni strani Rene je bila razstavljena nemška armada, ki se je od dneva do dneva bolj množila; na drugi pa Francozka. Med tem časom je nevtralnost objavila Avstrija, Italija, Rusija in Anglija. V zadnji državi se je začelo javno mnenje bolj in bolj obračati proti Francozom.

Od 22. julija do 4. avgusta se ni razun majhnih bojev med prvimi stražami prigodilo nič posebno imenitnega. 4. avgusta naskočí armada prestolnega pruskega princa Weissenburg, francosko mejno mesto v Elzasu in zadobi sicer kervavo, ali vendar le sijajno zmago. Vname se na

glasnikih še Solkance dostavi. Glej, s tem zadobé Solkanci še pri suboparnih slovničarjih dokaj slave. Da pa tega ne pozabiš, zapiši si v svoj dnevnik sledeči stavek: „mati, mačka je nesla maslo po Sūkani.“ Ako bi znal dobro staroslovenski, bi ti s kyrilsko azbukó napisal, to znam pa le za silo.

Zapustiti morava rajski Solkanj nerada se ločiva od njega, pa kaj hočeva? Naš cilj nij tukaj, ampak neb..., hotel sem reči Trnovo; viš! tako se mi meša po glavi, preveč sem že govoril.

Sedaj je treba gorjače, naslanjaj se pridno nanjo, pot nas pelje navkreber. Na samoti sva, pod nama in nad nama drča in strmo. Misli si, dragi prijatelj, ko bi se nad nama kak rob odtrgal. Kaj bi bilo? Čisto nič, kaj pa je na tem ležeče, ali sva živa ali ne. Saj nemava žive duše, ki bi se za nas brigala. Ne prašaj, kdo bi se za nama jokaj, ne prašaj, kdo bi za nama solze točil. Še lbykovih žerjalov ne bi bilo na pričo naše zgodnje smrti.

(Dalje prihod.)

to boj pri Saarbrückenu; ob enem zmagajo Prusi v bitki pri Wörthu, imenitni francozki general Mac Mahon je bil skoraj popolnoma pobit, Francozi se pomaknejo na Bitsch. — Bazaine prevzame nadpoveljstvo čez pri Metzu stoječo francosko armado; Mac Mahon se verne v Nancy.

Med tem napreduje nemška armada v jugu Saarbrückna in obsede 10. avgusta veliko mesto Strassburg. Terdnjava je bila slabo s živežem oskerbljena, ali vendar, od Nemcev pozvana, naj se podá, je poziv odbila! V Parizu je zaradi nesrečnih bojev vse razdraženo, novi ministri se volijo; Jules Favre tirja v javni zbornici, da se Napoleonu, ki je bil pri svoji armadi, odvzame zapovedništvo vojske, in poslanec Keratry ide še en korak naprej, ter tirja, da se mora Napoleon odpovedati vsemu vladarstvu. Ob enem izd. 11. avgusta pruski kralj proklamacijo na francosko ljudstvo, v kateri pravi, da se ne boruje s Francozi in da se bode njih življenje in premoženje varovalo in branilo. Da se ta izjavljena, kasneje, ko se je spremenila vojska v nesrečno mesarsko klanje, niso spolnovala, hočemo na tem mestu še viditi.

Prusi se z veliko hitrostjo pomičajo proti sercu francoske dežele; pri Metzu se že 15. avgusta začne ljuti boj. Velik oddelek francoske armade, ki se je razprosteril zahodno od terdnjave, se 18. avgusta skoraj popolnoma pokonča. Boj je bil kervav in tudi Nemci so imeli veliko zgubo; 90.000 jih je padlo na obeh straneh. Povsod, pri malih in velikih bitkah vidimo francosko armado nesrečno, veliko manjših in večjih krajev pade v oblast zmagovalnega Prusa, ki se čuti v vsakem ohziru kot gospodarja s kervavim mečem pridobljene zemlje.

Med tem se Napoleonu drugi sovražnik rodi. Za herbtom njegovim se namreč vname revolucija. Upori se začnejo v Marseille, in tudi v Parizu. Republikanci tirjajo orožje, da rešijo domovino in sicer na prvo Napoleona in potem Prusov. Pomiri se z časom zopet ljudstvo, ter se energično na novi boj do zadnjega pripravlja. Tudi Prusi potegujejo čedalje več kerdela novih vojakov iz Nemčije na Francozko. —

(dalje prihod.)

V Gorici 8. aprila. —

Naš list je zbudil občno pozornost v Gorici. — Potreba lista za Goriško se je tu in tam vže dolgo povdarjala; Slovenci, Italijani in tudi peščica Nemcev so si prizadevali, ustanoviti časnik za svoje namene; a edino nam Slovencem, dasiravno z inteligencijo in kapitalom manj obdarovanim, se je do zdaj reč posrečila. To pa je naše italijanske somestjane osupnilo in marsikdo je rekel: saj vendar Slovenci več zamorejo, kot mi. —

Nek gospod, moj znanec, ki je Slovenec po rodu, pa zagriznen lahon, s prvo številko „Soče“ v roci, mi reče: „Kaj ste obnoreli kali, da ste se lotili vredovati slovenski list v Gorici? Ali se ne bojite, da Vas zapró, saj dobro veste, da vlada na Slovence posebno pazi, ker se jih bolj boji, kakor nas Italijanov; mi imamo sicer dosti besed, a vladi nismo nikakor nevarni, to vlada dobro ve. Druga pa je pri vas; vsak korak, ki ga storite, je premišljen, pa tudi Avstriji nevaren, ker ste vi Slovenci sami Rusi.“

Na to mu jaz prav hladnokrvno odgovorim: „Resnično je to, da je pri vas dosti kokodakanja, pa malo jajec, tudi Vam priznavam, da mi bolj premišljeno delamo, kakor vi; pa tudi naš cilj je bolj pravičen, naraven in vreden vsake žrtve, ker mi se borujemo za blagor našega na Goriškem v ogromni večini živečega, dozdej skoro preziranega naroda, vi pa nimate nobene prave, zaslonbe; še furlanci, kateri reprezentujejo italijanski živelj na Goriškem, nečejo vediti za vas, ker trdijo, kakor se lahko vsak dan prepričate, da Gorica ni furlanska, ali italijanska, in da se v Gorici ne čutijo domače, ker slišijo skoro samo slovenski govoriti.“*)

Dobro nam je znano, da nam spodtika vaša stranka in žnjo kak zarijaven birokrat, veliko ljubezzen do Rusije, ter da celó rublje pri nas vo-

*) V Gorici se sicer ne govori skoraj vse slovenski, tega ne moremo trditi, a na trgovih, kamor zahaja Furlan, sliši gotovo veliko več slovenskega, kakor italijanskega.

hate; pa to spodtikanje nas sili k večem na smeh. Od kod to pride, da vi pri nas zasledujete panrusizem, je prav lahko vganiti. —

Vaša stranka je zares še mlada, in dasiravno, kakor sami pravite, Avstriji prav nič nevarna, vendar le zmirom z Italijo koketuje. —

Zato pa, ker iščete svojo srečo zunaj Avstrije, menite, da je tudi naša politika neavstrijska in da ima svoje težišče v Rusiji. — Stari pregovor pravi: vsak meri po svojem vatlu. —

Jaz pa vas vabim, dragi gospodine, pridite le enkrat z menoj na kmete, tam bom začel kmetom proti Avstriji in za Rusijo pridigati; boste videli, kako nam bodo kmetje pleča namazali in pot nazaj pokazali. Ravno tako, kakor so jo vam pokazali vaši furlanci pri Višku 29. oktobra 1868, ko ste se vračali s Palme, kjer ste demonstrirali za Italijo.

Zagotavljam vas, da Slovenec ljubi svojo domovino, pa tudi svoje v Avstriji in zunaj Avstrije živeče Slovanske brate; a pri vsem tem je in ostane zvest Avstrijski državljan in kot tak pripravljen žrtovati svoje blago in svojo krv za obstanek države. K svoji sreči ne obsega slovenski narod skazenih, po novostih in neredu brepenčih elementov.

Če mi zahtevamo svoje, nam po božji in človeški postavi priznane pravice, je to vam in birokratom vže zločinstvo. No, pri vaši malodušnosti se temu ni čuditi. — Saj je dobro znano, da imate besede „libertà“ le na jeziku, a da nje pomen in obsežek prav slabo poznate in tako tolmáčite, kakor ga tolmáčijo Assi, Blanqui in tovariši na Francozkem. Sami bi radi svobodo zlorabili in vse kar ni po vašem na zid pritiskali in terorizovali. Kaj ne? Tako si mislite svobodo, tisto zapeljivo boginjo, kateri se zamore le čisto, moralno in redateljno društvo približati! —

Vklanjajočega se vam Slovenca ste imeli za brezpravnega helota: „sklaf“ (sužen) stega imenovali v vaši mešani furlanščini in niste tudi v zadnji dobi toliko napredovali, da bi ga tako imenovali, kakor ga imenujejo vsi omikani narodi, med njimi tudi pravi Italijani. —

Lejte, vi ste izgled porednih otrok; sramujete se matere svoje, ker je vboga in kedar se vam je začelo dobro goditi ter ste postali gospodje, zatajili ste jo; kajti recite, kar koli hočete, vaši na ce, iš in iš končajoči priimki so dokaz vaše slovenske izvirnosti, in tacih ee-ov, iš-ov in iš-ov je velika večina med vami. —

Kakor pravim, izneveril se je do zdaj marsikateri gerski sin svoji materi: a to ne mere več dolgo trajati; vže Slovenec tirja energično svoje pravice; rešel bode svojo majko sramoto in nadlog, ter ji priboril častni stan, da se je ne bode več sramovali lastni otroci. —

Naša mladina se je začela, močno zavedati — njenina je bodočnost. —

Zavrnil me je po teh besedah moj znanec: „Kaj bi se toliko zazdevali! par tujcev, Kranjcev, vas je, ki vso to reč umetno podpihujeta.“ — „Kratko nikar!“ mu jaz odvrnem. — tukaj ni nič umetnega, kakor pri vas, tukaj je vse naravno.

Lejte, Gorica raste čedalje bolj, kakor zdaj vsa mesta; posebno se pa povzdigne Gorica, ča dobimo predelsko železnico.

Gorica občuje in kupčuje že zdaj veliko z našimi gorami; koliko več bode ta trgovska zveza potem! Kajtjle od te strani zamora Gorica pričakovati obilo naravnih pridelkov in obrtniških izdelkov.

Gorica se bode potem našim hribom približala in še se je do zdaj mnogo hribovcev v Gorici naselilo, potem se jih bode še več.

Reč je prav naravna: Gorica je obdana od samih Slovencev, naraščati se zamore tedaj samo po Slovincih, posebno pa od kar je Benečija odpadla.

Ti Slovenski naseljenci se bodo čedalje bolj zavedali svoje narodnosti in potegnili za sabo tudi poitaljančeno manjšino; — gotovo je, da vsak Goriški trgovec govori slovenski; naj pride Slovenski národ le do svojih pravic i naj mu se postane vlada pravična v šolah in uradnih, kar se mora na vsak način zgoditi, — potem bomo videli kam spada Gorica.

Prevrat se bode vršil po naravnih, neovržljivih zakonih; zastoj je vsaka mahinacija, ves trud od vaše strani. — Saj vidite sami, da je še vsaka vaša splavala po vodi in da sploh ni pravega italijanskega živelja med vami.

Sicer pa je naj bolje, da tej reči pustimo svoj

Vred.

naravni tek, in da prijazno med sabo občujemo, trgujemo itd."

S temi besedami sem zapustil znanca, trdovratnega lahona.

A drugi dan srečam drugega znanca, iskrenega Slovence, kateri mi mimogredé reče, da je prav zadovoljen s "Sočo", samo da se boji, da ne bi bila preliberalna in duhovščini protivna. Na to mu odgovorim, da naj se tega nikakor ne boji, ter da si je vredništvo "Soče" svesto svoje naloge, in da hoče po svoji moči za narod delati.

Da pa bode zamoglo vspesno delati, je treba, da se drži narodovih običajev in da ne žali črtov, ki so v narodu vkoreninjeni.

Pokazati hočemo narodu vse prijatelje in neprijatelje njegove, pa vse to bomo storili brezstrastno, posebno pa se bomo varovali, da ne postanemo orožje kacega intriganta ali sebičneža, kakor je postal vže marsikateri domači list vedé ali nevedé.

Mir in sprava v domačem taboru bode naše geslo, vsakovrstni napredek pa naše prizadetja.

Vsi Slovenski in tudi nekateri nemški listi so "Sočo" prijazno sprejeli; "Novice" ji še celó vošjo, da bi se želja Goriskih Slovencev po svojem listu dejansko pokazala.

Mi bi tudi radi videli, da bi našega lista v nobeni hiši na manjkalo. Zé tudi v začetku ne dosežemo zaželjenega vpeha, to nas ne bo vstrašilo, pogumno se bomo borili za naš narod, saj iz dobičkarije nismo osnovali lista in materialne podpore imamo tudi toliko, da založimo vsaj tiskovne stroške.

To smo danes tudi iz tega vzroka pisali, ker se je nekaterim zdel naš program nekoliko nejasen in površen.

Iz Tomina 8. marca. — (Izv. dop.) — 1. t. m. smo sijajno sprejeli novega namestniščenega svetovavca g. Winkler-ja vrnivšega se iz Trsta, kamor je bil šel zaradi prisega. Deputacija občinskega odbora mu je šla nasproti v Volče, čitavnični pevci pa so mu na čast prav lepo peli. Ves trg se je zbral pred z baklado razsvetljenim stanovanjem g. glavarja, in od vseh strani so odmevali "slava"-in "živio"-klic. Gosp. glavar je bil jako ginjen, zahvalil se je za skazano mu čast in nas zagotovil, da ostane še nekoliko časa med nami. To je zbudilo med prebivalci tominskega in cerkljanskega okraja veliko veselje, ker se smemo nadjati, da bode g. Winkler — kakor skrbni oče našega okraja — na to gledal, da se nam tako potrebne, še nedodelane ceste dokončajo, stare pa popravijo. Tako je pregledaval g. glavar v sredo 6 t. m. novo cesto čez Slap na Cerkljo, ki je sedaj občinstvu popolnoma odprta.

Bog nam ga ohrani še dolgo let na korist našega okraja in sploh slovenske domovine. (Ste pač sebičneži, Tominci! ne veste da potrebuje vsa dežela domačega zastopnika in zagovornika pri namestnitvi? Pred).

Iz Nabrežine 1. aprila. — (Izv. dop.) Včeraj so našli blizu naše vasi umorjenega Slovence, najbrže delavca na železnični érti, ki ima zvezati St. Peter na Fivki z Reko, kateri se je domov v Furlanijo vračal.

Ležalo je truplo na polji prav blizu cesarske ceste, kake tri streljaje od kasarne finančnih stražnikov in sicer na takem mestu, kjer ljudje skoraj neprenehoma mimo hodijo. Sumi se, da so nesrečnega najbrže kje drugod vbili in obropali (ker se ni najdló niti solda v njegovih žepih) in ga potem tje prinesli. Vse kaže, kakor bi bil s polenom ali kako drugo težko stvarjo na glavo vdarjen ali sunjen in sicer prav pri óesu, ki se je popolnoma izlilo. Kedo je morivec in kedo umorjeni? se zdaj še ne ve.

Politični razgled.

Zadnja 2 tedna sta bila še precej važna gledé notranjih in zunanjih političnih dogodkov.

V državnem zboru je bilo na dnevnem redu vprašanje zaradi razoroženja Granice; Dalmatinec Danilo in Dr. Costa sta se kaj hrabro potezala za pravice graničarjev; rekla sta, da je način, po katerem se hoče Granico Oggerski vtelesiti, prodaji enak, in da se nima nič v tem zmislu storiti, brez da bi se poprej graničarjev samih ne poprašalo; — a vse njuno vstavljanje je bilo zastonj, her sta jima Dr. Brestl in Poljak Czerkawski oporekala, da nima državni zbor pravice,

mešati se v to reč, ker spada Granica vsled pogodbe med Cis-in Transleitanijo pod zadnjo in ker se državni zbor ne sme po nikakem mešati v Oggerske zadeve.

Sili pa se nam vprašanje, je li veljavna tudi za Granico taka pogodba, katera je bila sklenjena brez privoljenja graničarjev? — Ali je ustava in ustavni princip le za ene národe, za druge pa ne? Graničarjem se po vsakem velika krivica godi, če se pomisli, kako zvesti so oni Avstriji bili, in kolikrat so za nje obstanek krvaveli.

V zadnjih sejah državnega zbora se je tudi razgovarjalo zaradi dovoljenja novincev (rekrutov); ustavoverneži so sicer hoteli ministerstvu pri tej priliki nekoliko nagajati; a nazadnje so vendar dovolili navadno število novincev, bojé se, da ne bi z nagajanjem primorali ministerstvo, razpustiti državni zbor, kateri jim je kaj na sreč.

Zdaj ima državni zbor velikonočne počitnice, a v kratkem bode zopet sklican, in predloži se mu postava zaradi razširjenja avtonomije deželnih zborov.

Ta postava vtegne ustavoverneže znemiriti in vneti se zna parlamentarni boj, katerega izid bode nazadnje vendar razpust državnega zbora. — To menda ustavoverneži vže vohajo, ker jim nemški listi priporočajo, da naj v počitnicah na vso moč agitujejo, da bodo zopet voljeni. Ministerstvo pa tudi ne drži rok križem, kajti slišati je, da se s Čehi in Poljaci resno pogaja. — Dr. Habietinek je v Pragi; govori se, da hoče Bielskega v ministerstvo spraviti; potem bi postal Bielski minister za Češko, Groholski pa minister za Galicijo in federalistična osnova Avstrije bi bila gotova. —

Kaj da bo z nami, tega še ne moremo reči; ali dobijo tudi naši poslanci na Dunaji kako kost za svojo pokorščino, — to menda še sami ne vedó. —

Po najnovejših vestih: Rusija močno oborožuje, vsa znamenja kažejo, da se pripravlja na boj in da se Orijentalško vprašanje bliža svojemu rešenju. —

Na Rumunskem se godé prav čudne reči; Rumunski knez ni nič prav gotov svojega obstanke na prestolu, kajti republikanska stranka, katera je mogočna, spodrivna, kolikor more, njegovo vlado. Vohi se tudi na Rumunskem Rusko agitacijo in pripisujejo se ji vse homatije in tepeži, ki so se zadnji čas godili v Bukareštu.

Srbsko vladarstvo se pogaja z Oggerskim ministerstvom, kako bi z njim edino postopalo proti jugoslovanski propagandi, a vladarstvo nima naroda za sabo in bode zgubilo vse simpatije, če bode delalo proti jugoslovanom. — Srbski časopisi svarujejo vlado pred takim postopanjem in nadejati se je, da bode še za časa obrnila, če nečé, da jo narod postavi pred prag.

Na francozkem se je vnela domača vojska. — V Parizu vre kakor v kadem vulkanu; veliko njih, ki so danes na kermilu, se znajdejo jutre v zaporu; danes general, jutre jetnik; privatne poslaste in cerkve se ropajo, duhovni, med njimi sam škof, se zapirajo, drugi se streljajo brez vsacega procesa; z' eno besedo — ponavljajo se vsa grozna dejanja leta 1792.

Republikanska vlada v Versailles-u ima prav težko nalogo, Pariz vpokoriti; znanega generala Mac Mahona je imenovala kot poveljnika čez celo armado, katera ima proti Parizu postopati. Te dni se veršijo resni boji pred Parizom; uporniki so bili dozdej še povsod pobiti in zaverljeni; iz trdnjav, katere ima legitimna vlada v rokah, se strelja na Parizko ogradije, da se napravi vhod armadi, katera bode potem Pariz z naskokom vzela. — Kako mesarjenje bode potem po Parizu, si lahko vsak misli. — Pruska armada pa mirno pred Parizom čaka, da se vse to zgodi; ali pa da sama mir naredi.

Komaj je prišel Španjski kralj v svoje novo kraljestvo, pa vže misli na odpoved, ker vidi, da je republikanska stranka premogočna. — Prestoli so dandenes jako šehki.

Nemška mogočna vživa nasledke svojih slavnih zmag; notranje vredovanje se hitro vrši.

V nemškem državnem zboru so Poljski poslanci tirjali, naj bi se paragrafu, v katerem se imenuje Pruska država, del Nemškega cesarstva, dostavilo „z izjemo Poljskih pokrajin“;

na kar jih je Bismark prav oistro zavrnil in obral. — Naj si Poljaki vzamejo izgled na tem, kaj imajo od Nemcev pričakovati.

Razne vesti.

(Premije za lepo živino). Danes se podeljujejo v Sežani za tamkajšnji glavarstveni okraj premije za najlepšo živino in sicer 1 premija 100 gld. za najlepšega bika in 3 premije po 40 gld. za tri najlepše krave.

Prihodnjo saboto 15. t. m. se bodo pa v Tominu za ondašnji okraj premije delile in sicer 1 premija 100 gld. za najlepšega bika in 5 premij za pet najlepših krav. Pri tem podeljevanji bo nazoč tudi gosp. dež. glavar grof Coronini v svojej lastnosti kot predsednik in pooblaščenec kmetijske družbe Goriške.

(„Železnica iz Škofje Loke v Gorico“), piše Primorec, se je vzela v zadnji seji kranjskega deželnega odbora v pretres. Deželni odbor je sklenil, da se pošlje novemu ministerstvu kupčijstva spomenica zaradi naprave omenjene železnice, kakoršno je deželni odbor že lansko leto poslal poprejšnjemu skupnemu ministerstvu, ker je v najnovejšem času govorica o napravi železnice čez Prodel na Goriško močno na površje stopila, torej je ponovljenje spomenice zaradi loško-goriške železnice tem bolj na pravem mestu. — Nam Goričanom bi se s to železnico gotovo tako ne vstreglo, kakor s Predelsko

(Vice-Admiral Tegetthoff) je umrl na Dunaji dne 7. t. m. po kratkej bolezni. V njem je zgubila dežava izvrstnega poveljnika svoje mornarske vojne.

(Klanec nad Ročinjem.) Nova cesta čez ročinjski klanec je odprta. Dolo je prav lepo dovršeno, posebno pa most čez Doblarec iz rezanega kamenja. Vse je zadovoljno z novo cesto; saj je bil prejšnji klanec vzrok tolikih nadlog in nesreč. Podvzetnika gg. Furlani in Tripp sta svojo nalogo z mnogo žrtvami vestno in pošteno zvršila.

(Nesreča.) 6 t. m. popoldne so izveli iz Idrije pri Slapu na Tominskem mrtvo truplo nepoznanega moža. Sodijo, ker je bil bos in malo poškodovan, da je hotel vodo prebrezti, a da je pregloboko zašel in se vtopil.

(Minister za poljedelstvo.) Ministerski predsednik grof Hohenwart je nekda ponudil ministerstvo za poljedelstvo državnemu poslancu dalmatinskemu Vidulich-u, kateri ga pa ni hotel prevzeti. Govori se zdaj, da pride na to važno mesto Baron Pascottini državni poslanec tržaški. Čudno! B. Pascotini je bil pred 1848 letom politički uradnik v Milanu, v Benedkah in zadnjič delegat v Vidmu. Potem je prišel kot dvorni svetovavec k c. k. namestništvu v Trst in je zdaj že nekoliko let v pokoji. Star birokrat — pa minister za poljedelstvo!

(Občni zbor Soče.) Goriškim družtenikom ponavljamo naznanilo, da bo imelo društvo „Soča“ jutra (13. t. m.) ob 1½ uri popoldne občni zbor v čitavničnih prostorih.

(Rojanska čitavnica) napravi 16. t. m. veliko besedo z deklamacijami in petjem tudi se bo igrala igra gospoda Raič-a: „Samo, prvi slovenski kralj.“ Dohodki to besede so namenjeni s povodnjo zadetim nesročnim Dalmatincem v pokrajinah Naretve. — Vstopni listki se dobivajo v tržaški in rojanski čitavnici po 50 novcev.

(Deputacija slovenska.) Sl. Narod piše: Iz zanesljivega vira vemo, da si nekateri slov. poslanci prizadevajo, deputacijo na Dunaj spraviti, ktera bi o administrativnih spremembah in nekterih drugih narodnih željah pri ministerstvu govorila. Mi pozdravljamo ta korak na polji praktično nar. politike; kajti čeravno imamo mnogo političnih neizpolnenih želj, itak moramo se čem preje znebiti onih žaljev, ki nas najbolj tiščijo.

(„Bersaglieri“) Mestni stražniki (policaji) v Gorici so dobili novo, prav okusno obleko. Črna, precej široka, loyski klobuk z modro kokardo od spredej; modro bluzo (suknjico), okinčano z belimi vrčicami; široka hlače enake barve v dolgih škornjah; za parado pa nosijo bele kamašne. Jermenje in vsa druga oprava je bela. Z obleko so premenili tudi ime v „bersaglieri.“

(Plinova svečava) Vse priprave za plinovo svečavo v Gorici so že skoraj dovršene. 20. t. m. bo v prvič mesto s plinom razsvetljeno.

Poročilo
O OBČNEM ZBORU SOČE
dne 23. februarja 1871.

(konec)

O drugem predmetu dnevnega reda, da se osnuje časnik, ki bo organ našega društva, poroča g. V. Dolenc. Razlaga, kako si je društveni odbor, v ta namen pooblaščen, prizadeval, da bi ustanovil v zvezi s tržaškimi in isterskimi Slovenci tednik, ki bi zastopal in zagovarjal njihove posebne in skupne koristi in pravice, da se mu pa to do zdaj še ni posrečilo, ker si ni mogel zagotoviti zadostnega zneska za kavcijo in za zalogo morebitnega premanjkljega. Da se je na Goriškem že nekoliko rodoljubov oglasilo, ki bi radi dovoljno v ta namen do 1000 gl. zložili, da pa ni pričakovati od tržaske in istrske strani po odločitvi poročilih nikakoršne vdeležitve. Poročilo sklence tako le:

Vse to pa nič ne moti odbora Soče; neustrašljivo se bode trudil, da izvrši svojo nalogo, kajti prevažna se mu zdi in jasno spoznava potrebo, da ima društvo svoj organ, po katerem si more veljavo in vpliv po deželi pridobiti in vtrditi in svetu pokazati, da ne spi, ampak da si je svesto svojega poklica.

Vabim tedaj tudi pri tej priliki vse gospode poverjenike in druge rodoljube, naj se trudijo, kolikor morejo in naj naprej nabirajo, ter vsako novo pridobitev odboru naznanijo, dokler se ne nabere toliko, da se bo mogel na stalni podlagi ustanoviti in izdajati tednik.

To pa zna še meseca trajati; a časi so prevažni in potreba slovenskega časnika na Goriškem je tako velika in živa, da se je treba nemudoma dela lotiti.

Da tej potrebi v okom pridemo in našim željam vsaj nekoliko vstrežemo, predlaga odbor slavnemu zboru, naj sklence:

1. Da se ima osnovati politični časnik kot organ društva Soče; ki bi izhajal za zdaj in dokler se potrebne zaloge ne zagotovi, samo po dvakrat na mesec.

2. Da se zbere nekoliko rodoljubov, kateri se zavežejo, da založijo dotične stroške, za kolikor bi se ne poplačali z naročnino.

3. Da ima priti na svitlo prva številka tega časnika vsaj do 1. maja t. l.

4. Da se ima tudi med tem časom neprenehoma nabirati za kavcijo in potrebno zalogo, da postane naš organ s časoma tednik.

5. Da se pripusti odboru skrb za vredništvo in oskrbnitvo.

Kar se tiče 2. točke, so se odborniki Soče že zavezali k založbi stroškov, ali dobro bi bilo, da bi tudi drugi rodoljubi v to zvezo stopili in s tem breme odbornikom zlažjali.

Pozivljam tedaj v odborovem imenu tukaj nazoče g. društvenike, da se blagodušno vdajo našemu vabilu. Pa tudi duševne moči naj se zvežejo z odborom in naj mu zlažšajo težko, pa jako važno nalogo.

Le v edinosti je moč in le z združenimi močmi je mogoče, kaj dobrega in stalnega doseči, tedaj podpirajte čast, gospodje naše prizadetje, da postane blagonosno za nas, za našo deželo in za Slovenijo sploh!

Odborovi predlogi se potrdijo enoglasno brez ugovora in koj po seji se je pridružil odbornikom še 14 društvenikov za založbo stroškov.

Zadnji predmet današnje razprave je pismo furlanskih dež. poslancev, s katerim opravičujejo pri svojih volivcih izstop iz dež. zbornice v zadnji seji lanske sesije. O tem poroča odborov tajnik E. Klavžar.

Ker smo se pa namenili, da bomo to zadevo pozneje v posebnem članku razpravljali, izpušimo za danes precej obširno poročilo, ki je deloma posneto iz Goriških dopisov „Slov. Naroda“ ter priobčimo samo končne razloge poročnikov, na katere se naslanja njegov predlog in ki se blizo tako-le glasijo:

Prava namera furlanskih poslancev je gotovo združenje Goriškega ali vsaj Furlanije s Tr-

stom in Istro. Oni hočejo vladi dokazati, da ni mogoče, dalje sé Slovenca skupaj zborovati, in sploh, da ni več mogoč obstanek našega deželnega zbora, — da tedaj ne ostane drugega, kakor omenjeno združenje.

Ze o času zadnjih deželnih volitev se je govorilo, da so volili veliki posestniki dr. Pajer-ja le s tem pogojem, da se jim je pisмено zavezal, potezati se za ono združenje.

Zakaj to nameravajo? pač ni težko vganiti. Spoznali so, da smo Slovenci otročji obleki in njihovemu varstvu odrastli, da smo polnoletni postali in da se ne damo dalje gospodariti. Ker se pa ne morejo gospodarenja lahko odvati, jih to tako žali, da iščejo po sredstvih, s katerimi bi nas v podločnosti ohranili. In tako sredstvo bi bilo združenje s Trstom in Istro. Po tej poti bi dobili Italijani v tako združenem dež. zboru vsaj s prva tako večino, da bi nam lahko vse naše dosedanje pridobitve na narodnem polji, ki so nas toliko truda stale, v kratkem odvzeli in vničili. Dopis za dopisom prinaša zdaj Tržaški „Cittadino“ v tem zmislu, vse žile se napenjajo v dosego tega namena.

Treba tedaj, da se tudi mi Slovenci o tem prevažnem vprašanju oglašimo in da še o pravem času slovesno protestujemo proti takej zvezi. Sicer se nam nikakor ne pozdeva, da se našim nasprotnikom njih namere posrečijo, kajti sam Trst se bo take zveze branil. Trst ima posebne razmere, ki ga ločijo od sosednih dežel. Njegova vgodna lega na morju, trgovstvo in dosledna zveza s vesolnim svetom in še marsikaj drugega, mu je odkazalo odlično stanje in spoznavši to, mu je podelila vlada že davno posebne predprave ali privilegije, katere bi Trst gotovo ne hotel deliti na svojo škodo sé sosednimi deželami.

Pa tudi vlada menda ni slepa in vidi, kam pes taco moli. — Združeni Slovani na Avstrijskem jugu bi bili državi zanesljiva trdnjava na tej strani in rekli bi skoraj, porok njenega obstanka. A združeni Italijani, katerih naravne simpatije ves svet dobro pozna, ker so jih že zadostikrat jasno razodeli, bi najbrže svoje roke vse kam drugam stezali, kakor v obrambo in ojačenje Avstrije.

Iz vseh teh razlogov menim, da bi združenje Goriškega s Trstom in Istro zelo škodilo in celo nevarno bilo nam Slovencem in naši državi in zavoljo tega nasvetujem, naj slavni zbor izreče:

„Goriški Slovenci smo nasprotni zvezi Goriškega s Trstom in Istro v eno kronovino.“

Ta predlog se potrdi enoglasno z dr. Tonklijevem popravkom, da smo nasprotni zvezi samo Goriškega s Trstom in Istro.

Doktorand Oblak nasvetuje, naj se naloži odboru, da sestavi pismu furlanskih poslancev nasprotno izjavo in da jo razpošlje vsem volivcem na Goriškem.

Dr. Jakopič ugovarja, da bi bilo to zoper društvena pravila, po katerih ima polit. društvo s poslanci, a ne naravnost z volivci obsevat.

Po daljnem razgovoru obvelja predlog, naj povabi odbor vse slovenske deželne poslance, da priobčijo svojim volivcem omenjenemu pismu nasprotno izjavo.

Gosp. Perozzi nasvetuje: Naj izreče društvo, da odobruje složno postopanje slovenskih poslancev v zadnji zborovi sesiji.

Dr. Tonkli opazuje, da je to samostalni predlog, ki bi moral biti po društvenem pravilniku na dnevnem redu današnjega zbora in o katerem se ne more danes nikakor glasovati.

Tajnik Klavžar ugovarja, da je na dnevnem redu razprava o pismu furlanskih dež. poslancev in tedaj so tudi vsi dotični predlogi. V svojem pismu dokazujejo poslanci Goriških nižin ravno složno postopanje naših poslancev; tedaj je predlog gosp. Perozzi-ja v oski zvezi s predmetom. Če je zbor pripustil, da se je pri tem predmetu glasovalo proti združenju Goriškega s Trstom in Istro, mora tudi dovoliti da se razpravlja in glasuje zastran pohvale naših poslancev.

Oblak opazuje, da se ne more take pohvale tako splošno izreči in da je treba poprej delovanje deželnih poslancev na tanko pretresti. Zato nasvetuje, naj se ta predlog odnese do prihodnjega občnega zbora.

Ta nasvet se potrdi enoglasno.

Ker ni drugih predlogov na dnevnem redu, sklence gosp. predsednik sejo ob 3 1/2 uri popoldne.

Vabilo na naročbo.

Vljudno vabimo vse rodoljube, posebno na Goriškem in sploh Primorske Slovence, da nas blagovolijo podpirati z obilnimi naročili, pa tudi z dopisi od vseh strani. Čem zdatnejša bo duševna in gmotna podpora, katero bomo dobivali, tem brž spreminimo naš list v tednik in mu primerno znižamo ceno.

Za zdaj bo izhajala „Soča“ vsako drugo in četrto sredo meseca in stane družbenike našega polit. društva za vse leto 2 gold., za pol leta 1 gold in za četr let pa 50 kr.; nedružbenike pa za vse leto 2 gl. 50, za pol leta 1 gl. 50 in za četr leta 70 kr.

Posamezni listi se dobijo v Gorici v bukvarnici gosp. C. Sochar-ja na Travniku blizu škoļje po 10 kr.

Oznani la ali inserati se prijemajo v vseh jezikih in plačuje se za navadno tristopno vrsto, če se oznanilo enkrat natisne 8 kr. če dvakrat 7, če trikrat 6 kr. in za vsak tisek 30 kr. za kolek.

Naročnina naj se pošilja pod naslovom: Viktor Dolenc, dopisi pa vredništvu Soče v hiši št. 86 „Contrada Macelli“ v Gorici.

Prosimo vse tiste, kateri se mislijo naročiti, naj pošljejo naročnino nemudoma, da bomo vedeli, koliko listov se una tiskati.

Oh enem naznanjamo, da ste se vredništvu Primorca in Soče dogovorili, da hočete za zdaj potrebi tednika za Primorsko s tem vsaj nekoliko v okom priti, da ne izdajate oba lista headu in da si boste izmenjavali dopise, tako da se bodo nujnejši stvari teden za tednom v Primorcu in v Soči priobčevale. Zato raj priporočamo našim cast. čitateljem tudi Primorca, kateri izhaja v Trstu prav po enaki ceni kakor naš list. Naročnina se pošilja pod naslovom: Vek. Raič v Trstu. —

Vredništvo.

Karol Sochar-jeva bukvarnica

v Gorici na Travniku št. 447

priporoča svojo bogato zalogo raznovrstnih knjig, priskrbuje prav naglo in po naj nižej ceni naročila na knjige časopise in sploh kakoršnesibodi tiskopise.

Tudi ima veliko zalogo zemljevidov, atlasov, priprave za pisanje in risanje in vabi vse svoje p. n. častite obiskovarce, da se blagovoljno naročijo na izposodbo dobro izbranih knjig. S katalogi prav rada vstreže.

Tudi priskrbuje po ceni bukvovezna dela vsake vrste.

Svilodno seme.

Vredništvo „Soče“ ima nekoliko kartonov zanesljivega svilodnega semena na prodaj. Odda jih tudi za tretjino čistega dobička.

Listnice vredništva. Gosp. dopisniku in Soltana: Lepo hvala! a za danes nam je zmanjkalo prostora. Prihodnjé!

Čast. p. n. naročniki, kateri niso dobili one številke Soče, ki smo jo razposlali na poskušnjo in ki obsega začetek današnjega sestavka v listku in poročila o občnem zboru Soče, naj se blagovoljno oglašijo, da jim jo pošljemo.